

JAN-ERIK

FJELL

LOVKYŇA ŠŤASTIA

MARENČIN PT

JAN-ERIK FJELL

LOVKYŇA ŠŤASTIA

Z Las Vegas nik nevyviazne živý

(PRELOŽILA SIMONA JÁNOŠKOVÁ)

MARENČIN PT

Copyright © Jan-Erik Fjell, 2016
Published by agreement with Stockholm Noir Agency
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2017
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Translation © Simona Jánošková, 2017
Cover © Marenčin Media, 2017
Design © Katarína Marenčinová, 2017
641. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-907-8 (viaz.)
ISBN 978-80-8114-908-5 (ePDF)
ISBN 978-80-8114-909-2 (ePub)

1. KAPITOLA

Piatok 5. september, Fredrikstad

BARLY MAGNUSA TORPA zaduneli vždy, keď sa zaprel o betónovú podlahu.

Na podstavci uprostred autoservisu stál bordový Cadillac s bielou strechou. Z dialky ho pozoroval mechanik s prekríženými rukami. V pozadí bzučalo rádio. Na betónovom stĺpe visel kalendár. Na Magnusa Torpa z neho zízalo polonahé septembrové dievča s prázdnyim pohľadom. Opätoval jej ho. Od začiatku mesiaca neprešiel ani týždeň, no dievčine už ktosi vyfarbil bradavky namodro a dokreslil modré hitlerovské fúzy.

Na bielej košeli, rozopnutej pri krku, sa mu vynímal policajný odznak. Zovrel barly a prešiel pomedzi betónové stĺpy. Mechanik mu podal ruku a predstavil sa. Tento štyridsiatnik mal tmavé husté vlasy a z rukávov mu vytrčali dve zamazané baculaté ruky.

Torp ustúpil nabok, aby mal lepší výhľad na auto. Nádrž stála na zemi. Vedľa nej bola položená kartónová škatuľa s novou nádržou. Mechanik mu vysvetlil, že ide o model Cadillac de Ville z roku 1978. Aj v šere miestnosti sa krásne leskol a nehyzdili ho ani preliachiny, ani škrabance. Buď ho vlastnil entuziasta, ktorý s ním nejazdieval, alebo osoba, ktorá naň zabudla. Medzi palivovou nádržou a podvozkom sa našli kosti.

„Nevysypali by sa za jazdy?“

„Auto sem bolo dopravené ako prives, tipujem, že sa na ňom dlho, dlho nik neviezol.“

„Prečo nie?“ Torp sa prechádzal okolo neho a prezerál si masívny nárazník.

„Menili sme nádrž, lebo táto zhrdzavela. Auto sa tak dlho nepohlo, že kondenzovala a za roky sa vytvorila hrdza. Nie je prekvapujúce, že kosti ostali na mieste. Predpokladám, že zo začiatku boli riadne obrastené mäsom.“

Riadne obrastené mäsom – pomyslel si Torp a v duchu sa usmial. Na ústredni totiž nahlásili, že našli ľudské pozostatky, no nespomínalo sa, v akom rozsahu. Torp sa domnieval, že ide o mačacie kosti.

„Ako vidíte, je čerstvo vydrhnutý zvonka aj zvnútra. Aj kožené sedačky boli nedávno ošetrené.“

„Žeby ho chceli predat?“

„Je to vysoko pravdepodobné. Nechcete sa pozrieť na tie kosti?“

Torp zamrmľal „áno“, no nevedel spustiť oči z cadillacu. Nález ho nezaujímal. Dal by ruku do ohňa za to, že ide o zvieracie kosti. Bol o tom natolko presvedčený, že ta vyrazil s ostatnými kolegami, keď sa dopyčuli, že sa môžu pozrieť na *ľudské pozostatky*.

Mechanik mu podal škatuľu, ktorá nemala viac ako desať krát desať centimetrov. Kostí sa pomiešali. Dohromady ich bolo dvadsať – päť malých a ostrých, štrnásť úzkych s rozmerom približne dva až šesť-sedem centimetrov, a jedna malá hánka.

„Niekedy je ťažko rozlíšiť ľudské a zvieracie pozostatky,“ poznamenal Torp.

„Jenssen!“ skríkol mechanik.

Mladý muž pri otvorenej kapote nadvihol zrak, utrel si ruky do handry a pribehol. Torp odhadoval, že sú rovesníci, no nespomínal si, že by ho už niekedy videl.

„Povedz mu, čo si hovoril mne,“ spustil mechanik.

Jenssen sa nesústredene prehrabal v plavých vlasoch a spustil s fredrikstadským prízvukom: „No, len som vravel, že sú ľudské.“

„Áno? Odkiaľ to viete?“ zaujímal sa Torp.

„Odfotografoval som ich a poslal známej, ktorá je zverolekárka. Stávkoval som s kamarátmi, o aké zviera ide.“

„Tvrdila, že sú ľudského pôvodu?“ Torp si znova prezrel kosti.

„Áno, vraj pochádzajú z pravej ruky.“

2. KAPITOLA

Piatok 5. september, Las Vegas

JEREMY MCDERMOTT HLADEL na ulicu Las Vegas Strip, ktorú miloval i nenávidel. Miloval, lebo mu dala to najcennejšie v živote, a nenávidel, lebo mu to vzápätí vzala. Keď si to uvedomil, zrazu bolo neskoro. Prišiel o všetko – o budúcnosť a istotu. Desaťtisíce dolárov, ktoré prehrál v kasíne v osemdesiatych rokoch, by zachránili manželkin život o dvadsať rokov neskôr. Keby to bol vedel, voľba by bola jednoduchšia – aspoň sa tak nazdával. V najslabších chvíľkach by za to síce neručil, no povedal si, že tomu bude veriť. Ak pre nič iné, aspoň preto, aby so sebou mohol žiť.

Nepáčilo sa mu, ako sa mesto za roky zmenilo. Ako-by pohltilo ľudí. Bolo priveľké, príliš kriklavé. Oblohu nebolo vidno. Staré hotely a kasína, ktoré kedysi tvorili centrum, vyzerali v porovnaní s modernými rozprávkovými palácami ako bungalovy.

Jeremy McDermott si napravil baretku, chytil paličku a vmiešal sa do davu turistov. Okamžite ich rozoznal. Prichádzali s veľkými snami, no stihol ich rovnaký osud ako jeho. Rodičia prehrávali peniaze, čo chceli investovať do vzdelania detí. Podnikatelia v dopoludňajších hodinách pokojne prehrali milión dolárov, no keď sa zúčastnili pracovného obeda o dvanástej, kvôli ktorému prišli, tvárili sa, akoby sa nič nestalo.

Po približne sto metroch dorazil k rezortu Mirage. Po osemprúdovej ceste frčali autá. Mladá žena doňho vrazila lakťom, no bez slova pokračovala. Oprel sa o paličku, pomaly sa zvrtol a zazrel na ňu. Vzápätí zdvihol zrak k hotelu. Tam sa to stalo. Práve tam. Tento rozprávkový palác tam však vtedy ešte nestál. Pokračoval v ceste. K tejto ulici mal veľmi špeciálny vzťah. Tam ju prvýkrát zbadal. Kráčala oproti nemu. Tam ju požiadal o ruku.

Tam aj zomrie.

Komunita v Kensingtone na severovýchode Las Vegas pozostávala z desiatok karavanov a tvorila dokonalý kontrast k centru. Turisti o jej existencii netušili. Nestáli tu päťdesiatposchodové hotely, ktoré by zakrývali výhľad na oblohu. Jeremy McDermott pozoroval hviezdy a tmavé nebo. Osvetľovali ho iba svetlá stíhačiek, ktoré krúžili nad vzdušnou vojenskou základňou Nellis, ich najbližším susedom.

Jeremyho síce zmáhala únava, no nebol dosť vyčerpaný na to, aby zaspal v momente, keď sa mu hlava zaborí do vankúša. Ak nebol dosť unavený, iba sa preváľoval a úvahy odohnali spánok. Zaostril zrak na tmavú úzku cestu medzi karavanmi. Sedem z ôsmich pouličných lúč nesvietilo. Štyri razy to nahlásil, no doteraz ich neopravili. Až teraz ho to vytočilo. Keby fungovali, videl by, či volakto sedí v aute pred karavanom číslo trinásť o čosi nižšie. Posledné tri mesiace tam však nebolo ani duše. Chudáka majiteľa našli mŕtveho po dvoch týždňoch. Ležal by tam doteraz, keby ho neprišli požiadať, aby vyhodil smradľavé smeti.

Jeremy opäť prižmúril oči, no stále nič nevidel. Vošiel do karavanu, zavrel za sebou dvere, vykonal večernú rutinu v kúpeľni, skontroloval, či sú elektronické prístroje v malej kuchynke vypnuté a sadol si do kresla. Zapol televízor a nadvihol farebnú guľôčku, ktorú pokladal na ovládač, aby videl, ako sa v nej odráža svetlo.

Vzápätí si položil ruku na opierku. Nad televíziou visela ich svadobná fotografia. Vzali sa pred štyridsiatimi dvoma rokmi a troma dňami. Pozrel na prázdne kreslo. Chrbtová aj sediaca časť sa obšúchali. Nechýbal ani vankúš, o ktorý si Rose opierala hlavu.

Oťažievali mu viečka. Čoskoro ju opäť uvidím v spánku, potešil sa. Niekedy mal veľmi živé sny.

Z driemania ho vytrhol cengot. Gulôčka konečne dopadla na zem. Zaprel sa o operadlo, aby vstal z hlbokého kresla, zdvihol gulôčku, ktorá sa skotúľala po krivej dlážke do rohu miestnosti. Položil ju na ovládač a opäť skontroloval kuchyňu, no všetky elektronické spotrebiče boli vypnuté. Zrazu sa pristihol, že zíza na televízor. Na obrazovke sa zjavila stabilná hlásateľka v rámci večerných správ CNN. Pery sa jej pohybovali, no nerozumel, čo hovorí, lebo stišil zvuk. Zaujala ho však fotografia vínovočerveného Cadillacu de Ville so žltými ráfikmi – v takej farebnej kombinácii existoval iba jeden model z roku 1978.

Tento.

Jeremy pribehol k ovládaču a pridal zvuk: „Zatiaľ nie je známe, ako sa tam ocitol a komu patrí.“

Vzápätí sa zmenil uhol záberu. Moderátorka sa zmenšila a pribudol jej kolega s dvoma radmi kriedovo bielych zubov: „To je ale mystérium. Čo si myslíš ty, Juliana?“

„Zistili, že ide o ľudskú ruku, inak by pokojne mohla patriť ľadovému medveďovi.“

Krátko sa zasmiali a Juliana sa rozlúčila s divákmi, bol to posledný príspevok. Na obrazovke sa zobrazila mapa Spojených štátov s veľkými symbolmi slnka na drvivej väčšine územia.

Jeremyho premkla úzkosť. Vypol televízor, no stál na mieste ako prikovaný a načúval nervóznemu dychu. Minulosť mu dýchala na krk. Neostávalo iné, ako vycestovať čo najďalej.

To však neprichádzalo do úvahy, lebo si nemohol dovoliť ani len presťahovať sa do Los Angeles. Bol si istý, že ani on nezabudol. Alebo žeby áno?

To auto!

Sadol si na rohový gauč, opatrne nadvihol žalúzie a vykukol. Z auta dlhými, istými krokmi vykročil neznámy muž. Presne poznal cieľ cesty, akoby bol tepelne navádzanou strelou. Jeremy sa skryl za dverami. Kroky vonku ustali. Kľučka pomaly klesla. Zamkol? Áno, vždy zamykal. Rovnako ako vždy vytiahol kávovar a toastovač z elektriny.

Ktosi stisol kľučku, no zamknuté dvere nepovolili. Po krátkom tichu sa opäť ozvali kroky. Muž obišiel karavan. Vari zisťoval, či je otvorené okno? Báľ sa, že by zobudil susedov, keby vylomil dvere? Jeremy mal výhodu v tom, že neznámy návštevník nepoznal susedstvo. Inak by predsa vedel, že rozkopnuté dvere uprostred noci by nikoho netrápili. Ak by to aj kohosi vytrhlo zo spánku, iba by sa prehodil na druhý bok.

Kroky sa teraz ozývali z druhej strany karavanu. Jeremy odomkol tak potichu, ako sa len dalo. Zámka jemne cvakla. Pootvoril dvere a prebehol okolo auta, čo mu sily stačili. Keby nasadol, neznáma osoba by ho hneď začula. Musel sa schovať, aby si premyslel ďalší postup.

Palička zaprašťala vždy, keď sa zaborila do prašného chodníka. Pád by znamenal istú smrť. Nevstal by dosť rýchlo. Prešiel medzi dvoma karavanmi poníže.

Počul ho neznámy muž?

Zrejme nepomáhalo, že je bosý. Rozhliadol sa, no nikde ani nohy. Žeby ho neznámy muž hľadal v karavane? Nespomínal si, či zavrel dvere – pravdepodobne nie.

Opäť vykročil. Stačilo vydať sa do východnej časti parku, prejsť cez diaľnicu a hľadať pomoc u strážnikov leteckej základne.

Zrazu zacítil páľčivú bolesť v ramene. Akoby ho kopla elektrina. Bolesť však neustávala, práve naopak. Rozhliadol sa, no stále nikde nikoho nevidel. Rameno bolo teplé a vlhké. Pozrel na ruku, ktorou sa ho dotkol – bola celá zakrvavená. Postrelili ho. Ale prečo vládlo také ohlušujúce ticho?

Rovnakú bolesť zrazu pocítil v stehne. Padol na lakeť a na bok. Videl, ako sa k nemu približuje neznámy muž. Celou silou sa snažil vstať za pomoci zdravej ruky a nohy. Veril, že o kúsok ďalej by ho pohltila tma. Opúšťali ho však posledné sily.

Zízal na hviezdy. Stíhačka zablikala na červeno a na zeleno. Vzápätí sa ozvalo dunenie a rachot. Stíhačka zmizla z dohľadu, no kroky sa blížili. Pravou rukou zvieral paličku. Kým v nej mal silu, žil.

Zrazu sa pred ním zjavila tvár.

Správy zbadal neskoro. Druhý muž sa rozhodol, že nemá právo žiť.

Čupol si k nemu, pokrútil hlavou a s apatickým výrazom v tvári naňho namieril hlaveň.

Jeremy plnou silou nadvihol palicu a udrel ho do hlavy, ale bolesť, ktorú predtým cítil v ramene a v nohe, sa zrazu ozvala aj z hrudníka. Ešte stále však dýchal. Posadil sa. Druhý muž ležal na zemi.

Jeremy sa pripotácal k autu. Vo vrecku mu štrngotali kľúče. Otvoril dvere, vyštveral sa na sedadlo, roztrasenými rukami naštartoval a lapal po dychu.

Ak to aj bolo to posledné, čo spraví – a všetko tomu nasvedčovalo –, tak to zvládne.

Jeremy si bol pomerne istý, že za jazdy nikoho nezranil. Určite si všimli, že prekračuje rýchlosť. Ako tak uháňal po lasvegaskej diaľnici a pokračoval po Spring Mountain Road, naháňali ho tri policajné autá s blíkajúcimi svetlami a hučiacimi sirénami. Nebol hlúpy, vedel, že by mal zastaviť. Možno by dokonca prežil. Ale koľko by žil, deň, dva? Bolo mu to úplne jedno, lebo sa

rozhodol. Cítil rovnaký pokoj ako jeho manželka, keď ho poslednýkrát objala a zašepkala, že sa znovu stretnú.

Čoskoro.

Keď odbočil doprava na preslávený lasvegaský bulvár The Strip, zavesili sa naňho dve nové hliadky. Pozrel do spätného zrkadla. Policajné svetlá v tejto časti mesta prehrali boj o pozornosť. Prešiel okolo luxusných hotelov Palazzo a Treasure Island popod mostík pre návštevníkov. Premávka bola hustá, no keď autá začuli blížiac sa sirény, uhli nabok. Z ľavého pruhu prudko odbočil do stredného, prešmykol sa do pravého, pomaly pribrzdil a zastavil na chodníku pred kasínom Mirage, až zapískali pneumatiky.

Z juhu sa rojili ďalšie policajné autá. Bolo ich tolko, že sa nedali spočítať. Ľudia sa zhŕkli okolo auta. Jeremy otvoril dvere a vypadol von. Kričali naňho mužské hlasy, nabíjali sa pištole a brokovnice, policajti ho žiadali, aby zložil zbraň, ale on žiadnu nemal. Snažil sa povedať im to.

Preplazil sa najprv jeden meter, potom ďalší, až napokon zastal. Opäť zrevali, aby sa nehýbal. Nič iné v tom momente ani nevládal. A vôbec mu to neprekážalo.

Dorazil predsa do cieľa.

3. KAPITOLA

Nedeľa 7. september, Oslo

VILA NA ULICI Gregers Grams veí vyzerala oproti okolitým stavbám ako zámok. Hlavná budova bola prepojená s novopostavenou chodbou, ktorá visela nad vchodom. Anton sa tam vždy cítil maličký. Nie pre mohutnosť stavby, ale preto, lebo majiteľ nehnuteľnosti bol podľa posledného vydania podnikateľského časopisu Kapitál presne o miliardu nórskych korún bohatší než on. Peniaze ho však netrápili najviac. Elisabeth poznal ako vlastnú dlaň a vedel, že nie je zlatokopka. Najviac ho štválo, že Herlov Langgård je všetkým tým, čím on nevedomky prestal byť.

Zaparkoval pred bránou, vykročil po dláždenom chodníku k dvojitém vchodovým dverám na kamenom schodisku a zazvonil na zvonček, ktorý predstavoval to isté zviera ako dve sochy pri dverách – leva.

Len čo Elisabeth otvorila dvere, nadvihla tmavé upravené obočie. Spreádzala ju vôňa čerstvých žemí.

„Ahoj, akurát som bol nablízku,“ spustil Anton s úsmevom na perách.

Elisabeth na sebe mala blúzku, tmavomodré džínsy a zásteru. Vlasy si vyplá do konského vrkoča.

„Áno? Aká bola včerajšia svadba?“ spýtala sa ho skepticky.

„Fajn,“ prehodil Anton a zakričal: „Alex!“

„Hrá sa dole so slúchadlami. Jedol si, alebo sa naobeduješ s nami?“

„Herlov nie je doma?“

„Nie, odišiel pred hodinou. Tak naješ sa s nami či nie?“

„Keď už sme pri varení, myslel som si, že na to máte ľudí,“ prehodil Anton a kývol na zásteru.

„Tvoje vtipy o bohatých ľuďoch prestali byť vtipné pred polrokom. A úprimne povedané, mohol si sa osprchovať,“ vynadala mu Elisabeth a vybrala sa do kuchyne.

Anton sa ovoňal, no nič necítil. Žeby smrdel od parfumu nevestinej kamarátky, ktorá ho večer predtým dlho objímala? Naozaj to Elisabeth cítila? Čo je pes?

„Chcel som vziať Alexa na obed, ale ak sa ti to kríži s plánmi...“

„Bolo by fajn oznámiť to vopred,“ odsekla Elisabeth a zmizla za rohom, „ak chceš, chodte, ale napiekla som žemle.“

Anton si pochutnával na štyroch žemliach s riadnou vrstvou syra, šunky, uhorky a papriky a hľadel južne orientovaným oknom v obývačke. Obrovskú záhradu a plachtu na bazéne pokrývalo lístie. Pri dobrej viditeľnosti bolo vidno až osloský fjord, ale v ten deň mesto zahalovala hmla. Biele oblaky sa miešali s tmavosivými. Zdalo sa, že ich zastihne nečas, hoci podľa predpovede mal prísť o deň skôr.

Zrazu čosi cvaklo. Alex si sadol na stoličku oproti gauču s plechovkou koly v ruke.

„Nechcel si ponúknuť aj starého tata?“

Alex odbehol po ďalšiu plechovku. Anton sa vyvalil na gauč, otvoril sladený nápoj a odpil si. Na zakrivenej televíznej obrazovke bežala reklama. Schmatol ovládač v momente, keď sa poň načiahol Alex.

„Je môj,“ prehlásil Anton, dal si hlt a položil si ovládač na hrudník. „Ako ti to ide v škole?“

„V pohode.“

„V pohode? Práve sa skončili letné prázdniny a hovoríš, že škola je v *pohode*?“

„Je to nuda. A čoskoro sa začnú aj prípravy na birmovku,“ Alex prevrátil oči a pohodil hlavou. „Nechápem, prečo nemôžem ísť na civilnú birmovku. To bude brutálna nuda, mesiace kecať o Ježišovi.“

„Nemal by si ho brať na ľahkú váhu,“ upozornil ho Anton a prepol kanál.

„Nechápeš to.“

Anton sa zachechtal: „Nie je to zábava, ale musíš to absolvovať. Môžeš flirtovať s babami.“

„Prestaň!“

„Prečo? Mal by si. V tvojom veku som mal tuším tri frajerky.“

„A teraz nemáš žiadnu,“ zarehotal sa Alex.

Na televíznej obrazovke ukázali fotografiu policajnej stanice vo Fredrikstade. Anton si znova odpil a pozoroval zábery z fredrikstadského autoservisu. Museli ich natočiť v piatok, keď niekoľko mechanikov postávalo v hlúčiku v pozadí. Pred hlavným vchodom parkovali dve policajné autá a dodávka z technického. Z ničoho nič kamera zamierila na Magnusa Torpa.

„Ešte ste to nevyriešili?“ zakričala Elisabeth z kuchyne. „Toto video ukazovali celý víkend.“

„Nezachytil som to,“ Anton pridol hlasitosť.

„Jasné, keď stále lietaš kade-tade, nie je to také jednoduché.“

„Bol som zaneprázdnený.“

„Áno, áno.“

Opäť si ju premeral od hlavy po päty a vyčaroval dráždivý úsmev, ktorým ju okúzľil pred vyše dvadsiatimi rokmi.

„Ty sa nedáš, čo?“

„V čom je problém? Nie je zakázané pozeráť na teba.“

Elisabeth si čosi zamrmala popod nos a vytratila sa z obývačky.

„Hej, bol som na svadbe. Veď vieš, ako ma to stresuje. Dokonca som mal aj príhovor, ktorý som napísal počas noci predtým. Potom som si uvedomil, že musím dať oblek do čistiarne, ale bol piatok poobede, takže som priplácal, aby bol hotový v sobotu ráno. A akoby to nestačilo, zabudol som vypnúť svetlá v aute, takže ráno sa vybila baterka. Susedka mala, našťastie, štartovacie káble.“

Z kuchyne neprichádzala žiadna odpoveď.

„Hovoril som ti o nej, či nie? To je tá mladá pôvabná slobodná matka, ktorá sa nasťahovala do mojej bytovky krátko po mne. Trochu som jej pomohol s vynášaním nábytku, takže bola len rada, že mi to môže vrátiť. Vieš si predstaviť, ako ma zaskočilo, keď ma pozvala na pohár vína? No šiel som na svadbu, takže som slušne odmietol.“

Stále ticho.

„Ale aj tak ma potešilo, že ma zavolala k sebe,“ hodil hlavou dozadu a pozrel do kuchyne.

„Nebol to predsa posledný večer na svete.“

Ticho.

„Elisabeth?“

„Na to som už odpovedal,“ prehlásil Magnus Torp rázne do mikrofónu televíznej stanice TV2. „Sme v kontakte s osobou, ktorá auto doručila, a v priebehu víkendu ju vypočujeme.“

„Je majiteľ auta podozrivý?“

„Nie, momentálne má status svedka.“

„Je pravda, že auto nemalo ešpézetku?“

„Áno.“

„Z čoho teda vychádzate?“

„Z technických dôvodov nekoment...“

„A čo tie ľudské pozostatky?“ skočil mu do reči reportér zo štátnej televízie NRK. „Dúfate, že nájdete DNA, aby ste určili, komu ruka patrila?“

„Samozrejme. Už sme ju poslali na patológiu. Zrejme tam však ležala dosť dlho, takže nie je isté, či vôbec získame nejaké dáta. Uvidíme.“

„Otvoríte staré prípady nezvestných ľudí?“

„Je mi ľúto, ale momentálne nemám viac informácií,“ Torp sa pobral preč, opieral sa o jednu barlu. Reportér pozrel do kamery: „Vyšetrovanie vedie vyšetrovateľ Magnus Torp. Ten istý policajt, ktorého postrelili pred rokom, keď...“

Anton vypol zvuk a poslal Torpovi esemesku: „Ako to vyzerá s jedinou pravou rukou na svete, ktorá prešla viac kilometrov než tá tvoja?“

4. KAPITOLA

Február 1974, Las Vegas

„GAMBLUJETE, PÁN QUEST?“ spýtal sa Elliot Applebaum.

Riaditeľ komplexu The Shark Casino & Resort pozoroval hráčsku plochu na prízemí z okna na treťom poschodí. Z výšky nepočul ani nadšenie, ani sklamanie, ktoré sa tam dolu odohrávalo. Ani šušťanie žetónov, zvuk z tuctov miešaných kartových hier, či cvendžanie stoviek jednorukých banditov, zoradených pri stene a medzi rôznymi hracími stolmi. Nič.

„Nie,“ odvetil Hayden Quest v čiernom obleku, bielej košeli a úzkej kravate. Podľa papierov bol o päť rokov mladší od Elliota Applebauma – mal teda dvadsaťšesť.

„Ani ste nikdy nehrávali?“ pokračoval Elliot Applebaum a odstúpil od okna.

„Počas vojenskej služby som vždy hrával karty, aby mi rýchlejšie ubehol čas.“

„Hlásite sa na pozíciu vedúceho ochrankára v kasíne, ale negamblujete?“ spýtal sa Elliot Applebaum z opačnej strany miestnosti.

„Iní by to považovali za výhodu,“ nadhodil Hayden Quest spoza písacieho stola, ani sa neotočil.

Elliot Applebaum vybral fľašku tvrdého zo skrinky: „Dáte si drink, pán Quest?“

„Ďakujem, nepijem.“